

Arrest

nr. 211 100 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 24 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag

onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 12 mei 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2016 werd ingediend door :

*M(...) R(...) K(...), R(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Iran
geboren te Tabriz op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.06.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en tien maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en zelfs voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen objectieve bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Betrokkene verwijst in dit kader naar het verslag constats asbl opgesteld door F(...) C(...) d.d. 29.01.2016. Los van de vaststelling dat dit verslag niet gehandtekend is en bovendien het RIZIV nummer van de arts niet vermeldt, stellen we vast dat zich verslag zich uitspreekt over de psychische problematiek van betrokkene maar niet over de kans op vervolging in het land van herkomst. Het verslag baseert zich voor de oorzaak van betrokkene's problemen uitsluitend op zijn eigen verklaringen, die als niet geloofwaardig werden beoordeeld door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn moeder, mevrouw M(...) F(...) S(...) (R.R. (...)) en zijn zus, mevrouw M(...) R(...) K(...) N(...) (R.R. (...)) over verblijfsrecht beschikken en dat hij samenwoont met zijn moeder. Het feit dat zijn moeder en zijn zus legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een

schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Hoewel betrokkene inderdaad samenwoont met zijn moeder, merken we op dat zijn moeder (en zus) reeds sinds 26.06.2008 in België verblijven, terwijl betrokkene pas op 13.08.2012 het Rijk is binnengekomen. We kunnen dus wel degelijk stellen dat betrokkene perfect in staat was om meer dan vier jaar gescheiden te leven van zijn moeder en zus. Er kan dan ook geen sprake zijn van een ernstig nadeel ten opzichte van betrokkene.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het onwenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Dit zou een zware klap betekenen met onomkeerbare gevolgen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, dat hij zich steeds als voorbeeldig burger gedragen zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij hier al vier jaar zou verblijven, dat hij dermate geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving dat het niemand onberoerd zou kunnen laten, dat hij zijn leven hier opnieuw zou opgebouwd hebben, dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn zou opgericht hebben, dat hij duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat hij zich van meet af aan ingeschreven zou hebben om de taal onder de knie te krijgen, dat onze maatschappij enorm veel zou krijgen van verzoeker, dat hij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een vriendenkring opgebouwd zou hebben die hem zou willen steunen, dat hij heel graag zou willen werken, dat hij hoogopgeleid zou zijn, dat er aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en dat hij een deelattest franse taallessen voorlegt evenals zijn Iraanse diploma's, zijn Belgische rijbewijs en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het voorwerp van het beroep slechts de beslissing van 24 maart 2017 betreft waarbij de aanvraag van 28 november 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partij stelt immers in de inleiding van haar verzoekschrift dat zij een procedure wenst in te stellen tegen de beslissing "waarin hun regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard" en verwijst daarbij naar stuk 1, dat voormelde beslissing van 24 maart 2017 betreft. Ook in het onderdeel "Feiten" van het verzoekschrift verwijst zij naar de onontvankelijkheidsverklaring op 24 maart 2017, en geeft zij aan zich met de negatieve beslissing niet akkoord te verklaren en tegen deze beslissing beroep aan te tekenen, "huidige betwisting". Dat zij na het ontwikkelen van een middel met betrekking tot de beslissing van 24 maart 2017 met betrekking tot de verblijfsaanvraag en na een uiteenzetting met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel nog een middel ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat zij als stuk 2 bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, kan geen afbreuk doen aan de duidelijke bewoordingen van de verzoekende partij eerder in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ook op het einde van haar verzoekschrift slechts de schorsing en vernietiging van "de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 24.03.2017" vordert. Ten slotte benadrukt de Raad dat ook de verwerende partij slechts de voormelde

onontvankelijkheidsbeslissing van 24 maart 2017 als bestreden beslissing heeft beschouwd en hiertegen verweer heeft gevoerd.

Ter terechtzitting van 6 september 2018 wijst de waarnemend voorzitter de verzoekende partij erop dat zij een middel ontwikkelde tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat dit bevel geen bestreden beslissing is. De verzoekende partij heeft hierover geen opmerkingen en kan dus geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Gelet op het voorgaande is het voorwerp van voorliggend beroep beperkt tot de beslissing van 24 maart 2017 waarbij de aanvraag van 28 november 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en zal de Raad verder dan ook slechts ingaan op het middel dat op deze beslissing betrekking heeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijke bestuur: “*de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*”, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijst zij naar de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen;

“Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers die ze ingediend hebben op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. (...)

Verzoeker is niet akkoord met de beslissing van verweerder en hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt ten onrechte het volgende: (...)

Verzoeker is van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dus het argument van verweerder dat verzoeker goed wisten dat zijn verblijf een precair karakter had snijdt geen hout.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Iran om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Gezien zijn lang verblijf in België is hij totaal vervreemd van zijn land van herkomst.

Het is niet anders dan logisch dat hij deze aanvraag niet kan indienen in een land waar hij meer dan 5 jaar niet meer woont en waar ze ontvlucht is omdat hij het risico liep om vervolgd te worden of minstens onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

In tegenstelling tot wat verweerder beweert in de bestreden beslissing, menen verzoekers wel dat het legerdienst van hun zoon als een buiten gewone omstandigheden moet gezien worden. Hun zoon mag legerdienst niet weigeren. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar het volgende:

Het argument van verweerder dat verzoeker dit niet in concreto aangetoond hebben snijdt geen hout.

Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die meer dan 4 - 5 jaar in België gewoond hebben.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering.”

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zal neerkomen op een schending van artikel 3 EVRM en artikel 3 EVRM;

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet op een objectieve wijze te onderzoeken of verzoeker al dan niet na 5 jaar verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker kan niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoeker om zijn leven in gevaar te brengen, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Verzoeker bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder laat na om de inhoud van de voorgelegde stukken te onderzoeken.

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijke bestuur", Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de integratie van verzoeker, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zo lang in België woont en dat verweerder zijn moeder en zus geregulariseerd heeft.

Het is zeer vreemd dat in de situatie van verzoekers moeder wel sprake was van buitengewone omstandigheden en in de situatie van verzoeker niet.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter indienen.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoeker twijfelde dan dienden hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie - aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisatie kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie. De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie - aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Verzoekers meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, ni. het feit dat verzoeker zijn aanvraag in IRAN zou hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoeker meent dat indien hij gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Frans spreken, zeer goed onze gewoontes kent en zich heeef volledig aangepast in onze samenleving.

Verzoeker is terecht van oordeel dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart verweerder de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen. Bv. Het dossier van verzoekers moeder en zus!!!

Verweerster verzwijgt over dit dossier. Waarom was in de situatie van verzoekers moeder en zus wel sprake van buitengewone omstandigheden en in die van de verzoeker niet is een raadsel.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van state, zou de minister, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het is voor verzoeker niet duidelijk waarom verweerder hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing. Indien verweerder van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dient hij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien hij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om deze toe te passen.

Zo schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel daar hij tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, de medische toestand van verzoeker. (zie verslag van VZW Constans)

Dat dit middel gegrond is."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van "de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991" niet aannemelijk.

Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen

komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert een uitgebreid theoretisch betoog en geeft vervolgens aan dat zij meent dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard omdat er in haar hoofd wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. In de mate dat de verzoekende partij hier en ook meermaals verder in haar verzoekschrift aangeeft het niet eens te zijn met de door de gemachtigde gemaakte beoordeling en met haar kritiek aldus blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling hem uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek. Zulk onderzoek behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter. In de mate dat de verzoekende partij hier en ook verder in haar verzoekschrift stelt dat de aanvraag gegrond moest worden verklaard, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing zich slechts uitspreekt over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat de gegrondheid op dit moment aldus niet aan de orde is. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij heeft dan ook geen uitstaans met de thans bestreden beslissing.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat er geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is en dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, en dat het argument van de gemachtigde dat zij goed wist dat haar verblijf een precair karakter had, dus geen hout snijdt. De Raad wijst erop dat de gemachtigde nergens in de bestreden beslissing overweegt dat buitengewone omstandigheden onvoorzienbaar moeten zijn en ook niet dat de verzoekende partij goed wist dat haar verblijf een precair karakter had. De gemachtigde geeft wel aan dat zij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te

verlaten. De gemachtigde besluit dit onderdeel van zijn motivering met de vaststelling dat het gegeven dat er een zekere behandelingsperiode is, geen *ipso facto* recht op verblijf geeft. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

Daarna geeft de verzoekende partij aan dat het niet meer dan logisch is dat zij haar aanvraag niet kan indienen in een land waar zij meer dan vijf jaar niet meer woont en dat zij ontvlucht is omdat zij het risico liep te worden vervolgd of minstens onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij stelt dat wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij uit de motivering niet kan afleiden waarom de gemachtigde dit niet onderzoekt in de bestreden beslissing. Zij geeft aan dat de gemachtigde moet rekening houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende moet motiveren. De Raad wijst erop dat de gemachtigde uitgebreid is ingegaan op de door de verzoekende partij geuite vrees voor vervolging (en voor haar leven) en dus wel degelijk motiveert waarom hij meent dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De verzoekende partij gaat in dit onderdeel van haar betoog niet concreet in op de betrokken motivering en geeft dus niet aan waarom de vaststellingen van de gemachtigde niet zouden volstaan. Ook laat zij na uiteen te zetten met welke elementen in het dossier geen rekening zou zijn gehouden en/of waaromtrent niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verder verwijst de verzoekende partij naar een bewering van de gemachtigde omtrent “*het legerdienst van hun zoon*”. De Raad stelt vast dat zulke bewering niet voorkomt in de bestreden beslissing en dat de verzoekende partij dit ook niet heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij heeft dan ook geen uitstaans met de thans bestreden beslissing.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel. Zij geeft aan dat zij niet begrijpt waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt, en dat het nochtans – onder dezelfde omstandigheden – gaat over de dossiers van de vreemdelingen die meer dan 4-5 jaar in België hebben gewoond. De verzoekende partij laat niet alleen na concreet aan te geven welke aanvragen van welke personen wel en welke niet ontvankelijk worden verklaard, maar toont met haar loutere bewering dat het om personen in dezelfde omstandigheden zou gaan bovendien niet aan dat gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. Zij kan een schending van het gelijkheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk maken.

Daarna gaat de verzoekende partij in op de motivering met betrekking tot haar langdurig verblijf en integratie. Zij voert aan dat zij op geen enkele manier kan afleiden waarom deze geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie, dat van de gemachtigde in redelijkheid kan verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, dat de gemachtigde door zo te handelen alle aanvragen kan weigeren, dat een aanvraag op grond van voormeld artikel 9*bis* nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen is en dat men moet rekening houden met het geheel van elementen die door haar zijn aangehaald. De verzoekende partij meent dat geen sprake is van een afdoende draagkrachtige motivering en dat het getuigt van een eenzijdige interpretatie van de gemachtigde om haar opgebouwde integratie en langdurig verblijf louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Zij vraagt zich af waarom deze elementen niet in overweging worden genomen in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in twee paragrafen van de bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het ingeroepen lang verblijf. Op de eerste paragraaf, waarin gesteld wordt dat het gegeven dat er een zekere behandelingsperiode is, geen *ipso facto* recht op verblijf geeft, is de Raad hoger reeds ingegaan. In de tweede paragraaf, waarin tevens verwezen wordt naar de ingeroepen elementen van integratie, motiveert de gemachtigde wel degelijk waarom hij de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaardt, met name omdat hij met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State oordeelt dat deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De verzoekende partij meent dat deze motivering niet afdoende is en getuigt van een eenzijdige interpretatie, maar de Raad wijst erop dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ nergens in de (vreemdelingen)wet omschreven wordt. Zodoende wordt dan ook nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De bestreden beslissing is precies gestoeld op

het feit dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen en de bestreden beslissing bevat wel degelijk een motivering in dit verband. De verzoekende partij geeft te kennen het met deze beoordeling niet eens te zijn, maar zij laat na aan te tonen waarom de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid niet tot het besluit zou mogen komen dat de betrokken elementen slechts in de fase van de gegrondheid kunnen worden ingeroepen.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij er steeds alles aan heeft gedaan om legaal verblijf te bemachtigen, herhaalt zij dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en geeft zij aan dat een eventuele terugkeer zal neerkomen op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf noch heeft beroepen op pogingen om legaal verblijf te bemachtigen noch op artikel 3 van het EVRM, zodat zij de gemachtigde niet kan verwijten hierop niet te zijn ingegaan. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel is ingegaan op de door de verzoekende partij ingeroepen vrees voor vervolging en voor haar leven. Zoals hoger reeds vastgesteld, gaat de verzoekende partij niet concreet in op de motivering in dit verband en geeft zij niet aan op welke stukken of elementen niet zou zijn ingegaan, zodat zij niet aantoonbaar dat de gemachtigde hieromtrent onvoldoende onderzoek zou hebben gevoerd of onvoldoende zou hebben gemotiveerd.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij opnieuw naar haar integratie en lang verblijf, zodat het volstaat te verwijzen naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft vastgesteld. Daarnaast wijst zij op het feit dat de gemachtigde haar moeder en zus geregulariseerd heeft en dat het zeer vreemd is dat in de situatie van haar moeder wel sprake was van buitengewone omstandigheden en in haar situatie niet. De Raad wijst in de eerste plaats erop dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op het feit dat de moeder en de zus van de verzoekende partij legaal verblijf in België hebben en dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier deze motivering niet zou volstaan. Ook wijst de Raad erop dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf (en de bestreden beslissing) niet blijkt op grond waarvan de moeder en de zus van de verzoekende partij legaal in het Rijk verblijven en of dit bijgevolg het gevolg is van een procedure op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert. Bijgevolg blijkt ook niet of de betrokken familieleden zich al dan niet succesvol op het bestaan van buitengewone omstandigheden hebben kunnen beroepen. Ten slotte wijst de Raad erop dat, zelfs als er in hoofde van de moeder en de zus van de verzoekende partij buitengewone omstandigheden werden aanvaard, de verzoekende partij hiermee nog niet aantoonbaar dat zij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden en dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

In de mate dat de verzoekende partij nogmaals aanhaalt dat zij meent volledig aan de voorwaarden van voormeld artikel 9*bis* te voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van "artikel 9*ter*" indiende, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij hem hiermee uitnodigt tot het voeren van een opportuniteitsonderzoek en wijst hij er bovendien op dat de thans bestreden beslissing geen uitstaans heeft met artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Verder houdt de verzoekende partij een uiteenzetting met betrekking tot de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde het advies van deze commissie diende in te winnen voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij geeft nog aan dat men, indien zij gehoord zou zijn geweest, duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Frans spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich volledig heeft aangepast in onze samenleving. De Raad wijst er nogmaals op dat de gemachtigde met deze elementen reeds rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welke manier zij meent dat het inwinnen van dit advies een invloed zou hebben gehad op de bestreden beslissing, zodat zij niet aantoonbaar welk belang ze bij dit onderdeel van haar betoog heeft.

Tevens herhaalt de verzoekende partij zonder meer dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met het geheel van feitelijke elementen en enkel rekening heeft gehouden met één factor, namelijk het feit dat zij haar aanvraag in Iran zou hebben kunnen indienen. De Raad wijst erop dat het onderzoek naar de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden er precies op doelt om na te gaan of de aanvrager zijn aanvraag uitzonderlijk in België kan indienen, in plaats van volgens de normale procedure in het buitenland. De verzoekende partij kan met dit betoog dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde

Daar waar de verzoekende partij nogmaals stelt dat zij terecht van oordeel is aan de voorwaarden te voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat de gegrondheid van de aanvraag thans niet aan de orde is.

In de mate dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar gelijkaardige dossiers, bijvoorbeeld die van haar moeder en zus, verwijst de Raad naar hetgeen hij zowel algemeen met betrekking tot zogenaamde gelijkaardige dossiers als specifiek met betrekking tot de dossiers van de moeder en zus van de verzoekende partij hoger heeft vastgesteld.

Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie van 19 juli 2009 en dat de gemachtigde deze, ondanks de vernietiging ervan, in zijn discretionaire bevoegdheid zou blijven toepassen. Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf hoe dan ook niet op voormelde instructie heeft beroepen, wijst de Raad erop dat, zoals de verzoekende partij ook zelf vermeldt, de Raad van State de zogenaamde instructie van 19 juli 2009 vernietigde, met name bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de voormelde vernietigde instructie te verkrijgen. De Raad van State oordeelde echter dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met voormelde discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Bijgevolg mag de Raad niet toetsen aan de vernietigde instructie en kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen, omdat zij meent dat de gemachtigde voormelde instructie niet zou hebben toegepast. In de mate dat de verzoekende partij ook in dit kader verwijst naar een schending van het gelijkheidsbeginsel, wijst de Raad in de eerste plaats erop dat zij ook hier niet concreet aangeeft op welke gelijkaardige situaties zij zou doelen. Bovendien kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Ten slotte verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482). Het is bijgevolg hoe dan ook redelijk verantwoord dat de gemachtigde *in casu* de criteria van de instructie niet meer zou toepassen. Het betoog van de verzoekende partij in het licht van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is dan ook niet dienstig.

Ten slotte herhaalt de verzoekende partij dat de gemachtigde rekening moet houden met alle elementen van haar dossier, waaronder haar langdurig verblijf, het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd en haar medische toestand, waarbij zij verwijst naar een verslag van de vzw C. Met betrekking tot het langdurig verblijf volstaat het te verwijzen naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft vastgesteld. Met betrekking tot de strafbare feiten en het verslag stelt de Raad vast dat de gemachtigde op beide elementen is ingegaan en dat de verzoekende partij ook hier nalaat aan te geven op welke manier de motivering hieromtrent niet zou volstaan.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of gemotiveerd, of het gelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

Zoals reeds vastgesteld onder punt 2. heeft het tweede middel betrekking op een beslissing die niet het voorwerp van voorliggend beroep uitmaakt, zodat de Raad hierop niet verder ingaat.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE